

Бледатата свѣтлина на есенния сдрачъ падаше отъ тѣсния сводестъ прозорець и съ мжка дирѣше мрачните жгли на грамадната зала, въ която спѣха сѣнкитѣ на тишината и скръбъта. Царствена и безмълвна като каменно изваяние, Солунската кралица бѣ затворила покоитѣ си за суетата на свѣта, и съ сгърчени отъ болка устни и изгорени отъ плачъ очи стоеше по цѣли часове — замислена и неподвижна — отпусната въ креслото си отъ абаносъ и седефъ. Твърде малко радостъ бѣ видѣла презъ живота си дъщерята на кралъ Бела. Още на крѣхка възраст Маргарита се бѣ простила съ родна Венгрия, за да сподѣли съ нелюбимъ съпругъ тежеститѣ и опасноститѣ на византийската императорска корона. Следъ това съпругътъ, комуто бѣ родила деца, биде ослѣпенъ отъ родния си братъ. И тя трѣбваше да прекара десетъ тѣжни, безкрайни години въ тъмница. А после бѣ дошла новата измѣна на Морцофълъ и съпругътъ ѝ Исакъ-Ангелъ биде удушенъ. Но сега, когато слабъ лжчъ отъ щастие бѣ огрѣлъ за мигъ скръбната ѝ душа, когато благородниятъ маркизь Бонифаций Монферато съ топлото си сърдце на южнякъ бѣ върналъ върху устнитѣ на Исаковата вдовица бледенъ трепетъ на щастие и надежда, грозната вѣстъ за ненадейната му смъртъ бѣ смразила завинаги върху сърдцето на Маргарита печата на болката и отчаянието.

Бѣше заминалъ радостенъ, бодъръ, съ веселъ смѣхъ на уста. „Ще се срещна въ Кипсела съ Анри, ще се отбия за малко въ Мосинополъ и следъ две недѣли пакъ ще бжда при тебъ!“ Каква зла сждба бѣ пресѣкла пѣтя му съ пѣтя на страшния български царъ?

Войскари отъ отредитѣ на царъ Иоаница се бѣха случайно натъкнали на кралската дружина и бѣха отнесли съ себе си главата на гордия Солунски владѣтель...

Защо трѣбваше буйниятъ и смѣлъ гибелинъ да остави хубавото си Монфератско владение, за да дири нова властъ и нови приключения въ далечни непознати земи? Не бѣше